

1011·LISTI

LETO IV.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 7A

V DOBI KRUŠNIH KART

Pek: »Tako, gospod gledališki igralec, sedaj smo pa enaki; tudi pri meni ne bo nič brez kart.«

Tednik »Toti list« izhaja redno vsako soboto. — Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. — Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. — List naročate pri: Upravi »Totega lista«, Maribor, Aleksandrova 30. — Izdaja in urejuje: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova 30. — Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na urednikov naslov. — Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. — Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Naročniki!

Saj nam je nerodno na tem mestu vedno in vedno ponavljati tisto o položnicah in rednem plačevanju. Rajši bi postavili na to mesto kak dober dovtip. Je pa bridka resnica, da ima vsak naš naročnik gotovo že celo kopico naših položnic, mi pa še od marsikaterega nismo prejeli, kar nam gre. Podvizajte se, zamudniki, in storite svojo dolžnost, mi vam pa damo častno besedo: čim bodo vsi naročniki plačali list, končno veljavno opustimo že nam neljubo dreznje v tuje denarnice.

O inseratih ...

Da naš list ne prinaša več inseratov, ste menda že opazili. Sedaj vam povemo tudi, zakaj smo jih opustili: Zato, ker tiskamo naš tednik na 12 straneh, čitateljev pa nismo hoteli prikrajšati v čitivu. Imamo sedaj sicer 4 strani manj kot v lanskem letu, zato pa je list brez inseratov ter prinaša le tekst in karikature.

Vse druge povestice, ki so jih kljub zimi nekateri iz trte zville, so pa iznišljene. In, končno, saj smo v zadnji številki objavili celo — »partek« ...

Uredništvo in uprava.

To je pa res

Dandanes še Pilat ne šel bi rok si prat, ko pretental ga je duhovnik Kajfa. Saj danes malokdo umiva se lahko, ker podražila se je žajfa.

Ker ostati hočemo nevtralni, vsem prijatelji smo — a le daljni. Kdor pa se pusti preveč ljubiti, utegne se v objemu zadušiti.

PREDPUST

je že od nekdanj časa norenja in plesnih prireditev. Napovedujejo, da bodo letos po Evropi divje — zaplesali.

WENDEL WILLKIE

je obiskal mnoga evropska mesta. Že sredi svojega potovanja je poslal domov v Ameriko to-le brzovjavko: »Zidarjev pod nobenim pogojem ne smete mobilizirati. Potrebni bodo pri zidanju Nove Evrope. Po vojni jih bomo poslali po vsem svetu in z njihovimi prihranki okrepili našo valuto.«

NA TIHEM OCEANU

je trenutno tako tiho, da se slišijo odmevi evropskega in afriškega grmenja. Ta tišina bi bila mnogim všeč, ko bi se vmes ne slišali tudi odmevi ropotanja ameriških municijskih tovarn.

POZABLJIVOST.

Gospod Koren in gospa Korenova sta se odločila, da pojdeta na morje. Gospod Koren je obložen s kovčegi, zadaj pa jih pelje še postrežnica poln voziček. Ko pridejo na postajo — še dve minuti je do odhoda vlaka — se nenadoma spomni gospa Korenova:

»Jej, gramofonske plošče sva pozabila doma!«

Gospodu Korenu zaliva po tčelo. Nevoljno jo pogleda. Potem pa se mu prestrašeno razleze obraz:

»Pa klavir bi morala tudi vzeti s seboj!«

Gospa Korenova ga začudeno pogleda in vpraša, kako je prišel na to prismojeno misel.

»Na njem sem pozabil vozna listka«, se odreže gospod Koren.

V KOLUMBOVIH ČASIH

so silili Evropejci v Ameriko in so se tudi tja pripeljali. V današnjih časih silijo Amerikanci v Evropo in tudi prihajajo. Ta spremenjena situacija je pospešila smrt zadnjega Kolumbovega potomca, ki je svojemu slavnemu predniku šel o tem poročat in je ostal kar pri njem.

SODOBNA VEČERNA MOLITEV

Glavica mi je zaspana,
jamca je že skopana,
bombnik leta v črno noč,
Bog nam svojo daj pomoč!

SODOBNA USPAVANKA

Aja tutaja, detece spi,
saj zatemnitve bati se ni!
Če pa priletel črni bi vran,
vran črn — sovražni aeroplan,
mamica s tabo v klet pohiti,
aja tutaja, detece spi!

VELIK USPEH SLOVENSKEGA PISATELJA!

Iz Amerike poročajo, da tamkaj prevajajo naše pisatelje. Sprva ni bilo za prevode nobenega zanimanja in so težko našli založnika. Toda, ko je javnost zvedela, da se pripravlja Meškova knjiga »KAM PLOVIMO?«, kar dežujejo naročila. Vse kaže, da bo knjiga zašla v vsako hišo, kajti vsi Amerikanci so radovedni, kam plovejo.

Moderni Arhimed:

»Nolli tangere circulos meos!«

Angel miru pri peku

Angel miru: »In kako bom jaz odslej prišel do kruha, ko nimam nikjer domicila in mi ne more nihče izstaviti krušne karte??«

DOMAČA ZGODBA

Janez gre po cesti in sreča svojega prijatelja Jurija, ki ima na vrvi psi, oziroma pasje čudo najčistejše pudelpinčbulldogmopsovčarvolčjakjazbečarske pasme.

Janez ostrmi: »No, kaj takega! Za božjo voljo, kje si iztaknil tega psa.«

Jurij: »Nič ne zabavljaj, to je času primcren — enotni pes.«

DVOGOVOR

Prvi: »Pravijo, da bo pri nas vse na karte.«

Drugi: »Bog ne daj!«

Prvi: »Zakaj?«

Drugi (zakrknjen samec): »Pomisli, kakšno gorje bi to bilo, če bi bile še žene na karte.«

SODOBNO

Berač: »Prosim, dajte ubogemu revežu odrezek krušne karte.«

AGENCIJA »RUMENA RACA«

javlja, da Vang-čing-vej ne sedi ravnno na najbolj močni veji. Nažagali so mu jo Kitajci sami. Da bi se pa veja ne odlomila in kitajskega plemenitnika pod seboj pokopala, bodo skušali Japonci skleniti premirje s tistimi Kitajci, ki vejo žagačo in rumeni svet vznemirjajo.

TANGER

Tanger mnoge spet tangira,
Spanija tam operira
in z Angleži konferira,
če jih Tanger še tangira.

NOV SNEG

smo dobili samo zato, ker diplomati in drugi magnati niso za 1. februar, zlasti pa za Svečnica utegnili pripraviti nobene senzacije. Če pa danes nekaj dni ni senzacij, se ljudje začno razgovarjati o lanskem snegu.

ČEMERNEŽU

Če ti sneg ne leze v čevlje,
če koruza ti diši,
če zaslužiš vsaj za zelje,
dobre volje lahko si.

Optimist.

V prihodnji številki pričnemo z objavo izvirnega kriminalnega romana

„SKRIVNOST INKOVE PALAČE“

izpod peresa Juan Robanez-a. Roman bo ilustriran in bo izhajal v nadaljevanjih.

D. Goflja:

Pod ničlo

Zdaj je led in sneg in mrzlo,
da pod kožo kar zazebe
atmosfera vsa je zimska,
kar je čutiš okrog sebe,
vse pod ničlo.

Kreniš v prvo trgovino,
da bi malo se založil:
mesto cukra — figo stakneš,
pa si grenko baš potožil:
»Vse pod ničlo!«

Vsem že iz čevlja palec gleda
štiri sto din nov par stane,
osem vas je pri družini,
pa ti srčni utrip zastane:
vse pod ničlo!

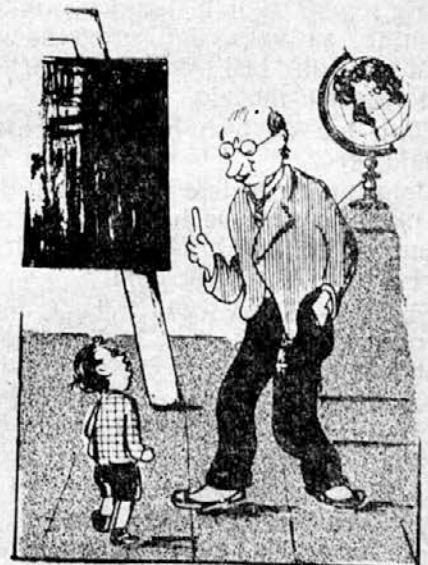
Prvega, ko prejmeš plačo,
v treh minutah razprši se
za vsakdanji kruh enotni,
v kolikor pač še dobi se!
Vse pod ničlo!

Penzionist, ki — kot velé mu —
mir zasluženi uživa,
za ves svoj penzijon nakupi
si za — teden dni hraniva.
Vse pod ničlo!

Zdaj še v — slogu je ta ničla,
ko je mraza čas in pusta,
čudno bo pa, ko potem bo
v vročih dnevih sred — avgusta
vse pod ničlo!

A tolažba le je ena:
nam še nekam sonce sije,
ker dežele so na svetu,
kjer še bolj te mrzle dni je
vse pod — ničlo!

V ŠOLI

Profesor: »In kaj mi veš povedati o Afriki?«

Dijak: »Gospod profesor, še nisem čital današnjih časopisov.«

Od tih krušnih cedelcov inu zakaj so le-ti k nom peršli

Lubi krščenik! Mi, kir v le-tejm času inu pomnenu suj grešni život pelamo inu regiramo, imamo vejdi-ti, de ta Antikrišt enu veliku inu silnu oblast čez vsulni svejt ima.

Obtu nikdar poprej od obenih ludi na svejtu ni bilu slišati ne viditi take oferti, požreščine inu mnogetere nepridne potrate, koker zdaj per nas se godi, suseb s tejm gvantom inu gostovanem. Mi zdaj te naše smrkove glave, te smrdeče trebuhe, blatne noge zgul ž žametom, židami, zlatom, s perlami inu zlahntnimi kamini oblačimo inu na nje obesujemo.

Nikar samuč te ene žene tih bogatinov, temuč tudi te norske, gmajn dinarice za volo tiga pregrešnega krišpana tih lasi veliku denarjov vun dajo inu mečejo.

Obtu inu de le-ti bozi, preprosti, gmajn krščeniki ob ta suj život ne pridejo inu de ta iste pomor inu žli-za okuli ne pernese je prov inu pravičnu, de se le-ti krušni cedelci drukani inu vmej ta folk dani.

Skuzi le-te cedelce pak bode tudi ta pregrešen leben tejh bogatinov doli jemal.

Ne moti se pak, ako bodo lih ti eni purgarji, suseb ti bogatiši, stuprov zdaj lotrijo, požreščine inu ta pregrešen leben pelati, zakaj ti isti suje blagu inu sujo špižo v tej podstrehu inu v tih keldrih skritu derže inu prez vejsti čakajo na to gorijemlene tejh cejn inu ništer družiga ne mislijo, koker koku bi tu istu blagu za dražiši kup prodali.

Ti isti požrehi z nih falš dejlom

inu hinavščino boge ludi ob denar, blagu inu život perpravljajo.

Obtu mi gvišnu lohku ta istimu bogatinu, kir v tih velikih smertnih grejih do vušes stoji, rečemo inu zepojemo:

*Mercina je nega ime,
pravu hudičevu sejme,
v vseh žlaht grejih prebiva,
sebi s to platovsko družbo
pekel s pravdo dobiva. Amen.*

Le-tu vom pišem iz te Štajerske dežele, iz tiga mejsta Maribora na ta sedmi dan tiga mesca sečana, tu je, na s. Romualda dan.

Vaš vseh sužabnik

Primož Truber.

Skopuh

Slavnemu kirurgu, ki je bil prav tako bogat kot skop, je zbolela njegova edina hčerka in kirurg je uvidel, da je potrebna operacija, ki jo je tudi takoj izvršil.

Drugi dan so prišli prijatelji in znanci povprašat, kako se hčerka počuti. Skoro vsak je vprašal isto: »Ali vam ni krvavelo vaše ljubeče očetovsko srce, ko ste imeli svojega edinega otroka pod nožem?«

»Nesmisel,« je odvrnil kirurg, »operacija je operacija: rezal sem, odstranil slepiča, zašil, gotovo!«

Nazadnje je prišel tudi njegov brat z istim vprašanjem: »Ali ti ni tvoje očetovsko srce...«

Kirurg ga je jezno prekinil:

»Tudi ti prihajaš s tem bedastim vprašanjem; to je vendar smešno, ti bi me lahko bolje poznal.«

Brat na to z nasmehom: »Pusti, da izgovorim, dragi moj; ker te že tako dolgo poznam, sem ti hotel staviti samo to vprašanje: »Ali ti ni krvavelo srce, ko si moral hčerko iz tako bogate hiše operirati za stonj?«

Gutenberg se žudi

»... neverjetno, sam sem izumitelj tiska, današnjih časopisov pa ne znam brati.«

Dobri časi

Metod: »Kako živiš, prijatelj?«
Cirjl: »Sijajno! Kar se kruha tiče naravnost à la carte.«

AGENCIJA »BANJA LUKA«

sporoča veselo vest, da problem preseljevanja Slovencev po svetu ni več zanimiv. Zanimiv je bolj vpliv slovenske kulture, zlasti pa lepe pesmi, ki jo Slovenci kljub svoji kisli zgodovini premoremo v lepi meri. Preden smo kaj drugega izvozili, smo razposlali po svetu našo pesem. V svoji skromnosti pa tega nismo obečali na veliki zvon. Po zgledu velikih kulturnih narodov imamo svoje zgodovinarje in menimo, da je njihova naloga odkrivati, kaj je slovenskega v svetu. Dr. Ilesič je to tudi storil. Odkril je, da je češki minister Švehla najraje zvižgal ono »Škriječek poje, žvrgoli«. Švehla je bil agrarec in je razumljivo, da mu je bil škriječek všeč. V Banja Luki pa pojo »V nedeljo zjutraj vstala bom, v Ljubljano se podala bom«. Tako je naposled odkrito, zakaj je gna'o naše ljudi doli. Naša pesem, najplemenitejši nagibi. Zato tem potom naša agencija daje priznanje vsem, ki so v svojem hrepenenju vztrajali in jih niso zamajala najhujša sumničenja in satirične strele. Izkazalo se je, da je idealizem močna sila, kajti idealno hotenje, utrditi sloves naše pesmi, je doprineslo največje žrtve in — zmagalo. Kako čisti so bili nagibi naših Banjalučanov in kako plemenite, prav nič materializirane vezi jih vežejo z vsem narodom, kaže ravno pesem, ki so jo slovenske banjaluške trobentice tako-le modernizirale:

V nedeljo zjutraj vstala bom,
v Ljubljano se peljala bom,
in v Maribor pogledat šla
fantiča nepozabnega...

SODOBNI OTROCI

Pri prirodopisu vpraša učitelj: »Povejte mi, učenci, katere živali si spravljajo hrano za zimo?«

Ves razred enoglasno: »Špekulanti.«

— Nasulo je snega, da je že povsod v oviro: prometu, vojnim operacijam, lahko da bo celo — celjskim smučarskim dnevom...

— Na svečnico so v smislu vremenskega pravila visele sveče s streh. To dejstvo je baje zagotovilo za — dobro leto. Seveda: dokler ne dobimo boljšega zagotovila, v dobro leto ne bomo verovali, ker so istočasno, ko so visele sveče, prišle v veljavo tudi — krušne karte...

— Krušne karte begajo zdaj ljudi. Ni jim še točno znana njihova uporaba in njihova veljavnost, oziroma neveljavnost. Mnogim seveda tudi s krušnimi kartami ni pomagano. Popreje še za kruh niso imeli denarja, od kod pa naj ga vzamejo zdaj za kruh, povrh pa še za — krušne karte?

— Gostilna »Pri treh mladenkah« (v izvorniku je njen naslov sličen, toda vladar drugačen!) se mora umakniti, ker tam kani nastati tržnica. Sicer je dvomljivo, če bo tržnica tedaj, ko se bo rodila, imela sploh s čim trgovati, vendar je dejstvo, da so »Tri mladenke« na Vojašniškem trgu, mladenke med vojake spravljati, pa ni za njihov dober glas ravno potrebno...

— Oni dan je nekdo nujno potreboval avtoizvoščka, zletel je na Trg Svobode, kjer je sicer našel nekaj avtomobilov, ni pa našel nobenega šoferja. Ubogi avtomobili: najprej so ostali brez bencina, potem brez šoferjev, če bo šlo tako naprej, pa bodo še brez — potnikov...

— Hude pritožbe so radi motenja radioaparatorov. Mislim, da niso utemeljene. Programov tako ni, poštenih namreč, za — race pa zadostuje kakšna kavarna, ali pa — še bolj — dopoldanski trg...

— Spor je nastal med »Jugoslovanskimi biseri« in »Propagando«. Ne ve se, ali niso topot biseri izjemoma preveč čisti, ali pa je vse skupaj morda le propaganda za — »Propagando«...

— Na Pohorju so ustrelili volka. Sicer si pa upa še ropar v človeški obliki iz svojega brloga, če je lačen kot — volk.

— Najnovejše cehe po mariborskih gostilnah se glase: 1 osminka vina, pet big in deset — žemelj!...

Plesen

(Domača naloga)

Plesen je zelo znana ustanova. O predmetu, na katerem je plesen, pravimo, da je plesniv. Kar je plesnivo, ni užitno. Mnogo je plesnivega: kruh, politika itd.

Zadnjič je splesnelo nekemu špekulantu 50 kil moke, ki jo je skrival v kleti. Iz tega vidimo, da je plesen včasih zelo koristna.

Neki hišni gospodar pa je že lani odpovedal neki stranki (najemniku, ne politični stranki) stanovanje v svoji vili, da je lahko napolnil stanovanje do stropa z živili. Upajmo, da mu bo koristna ustanova plesen povrnila njegovo ljubezen do bližnjega.

Plesniv kruh je tudi znan in ga ni treba opisati, enako je s plesnivo politiko.

Beseda plesen izhaja od besede ples. Po svetu zdaj mnogo plešejo plesniv ples. Ta navidez moderni ples je v resnici že prastar. Začel se je s Kajnom in Abelom, kar dokazuje, da je plesen že znana od ustanovitve človeškega rodu in da je človeštvo že od kraja plesnivo. Zato ni čudno, da je tako, kakor je in je čudno le to, da človeštvo še ni popolnoma — splesnelo.

NA MARIBORSKIH PODSTREŠJIH
leže obilne zaloge moke in drugih
dobrin. Tako čitamo v časopisih.

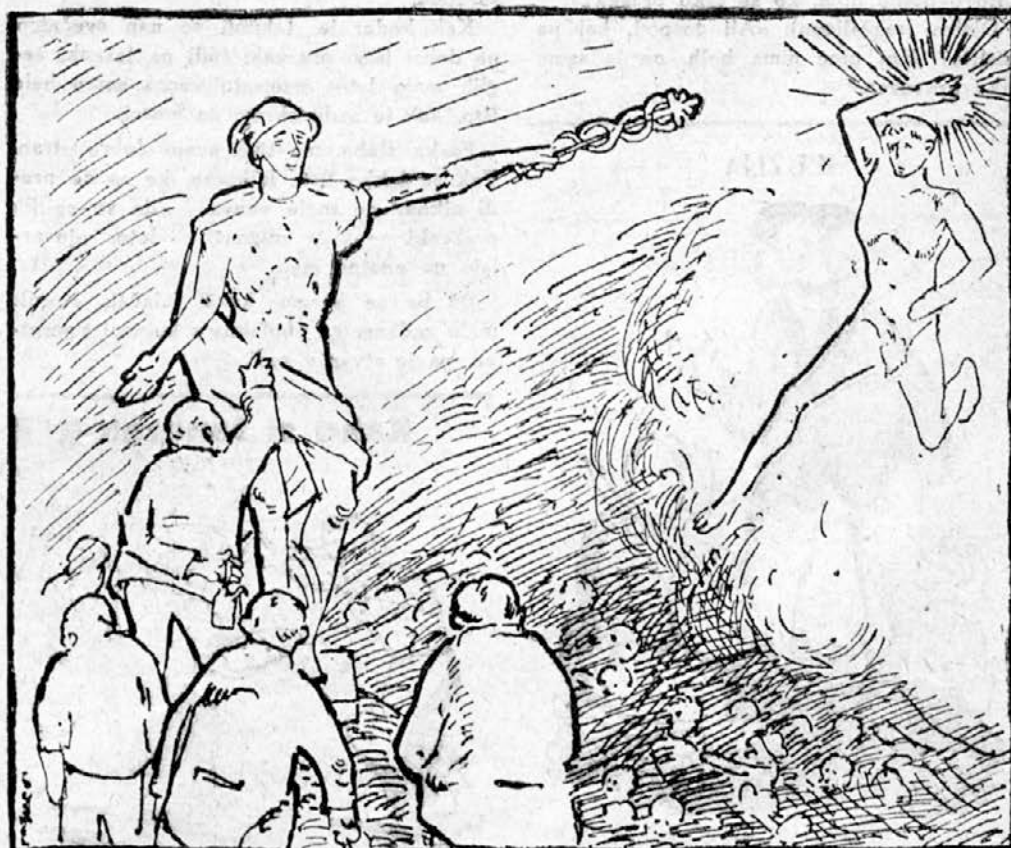
Dimnikar: »Včasih sem bil ves črn, danes sem ves bel od same moke, ko pridem z mariborskih podstrešij.«

VAŽNO SODELOVANJE.

Gusti: »Ali je res, da si tudi ti sodeloval pri zadnji mednarodni tekmi?«

Pepe: »Seveda sem, napumpal sem žogo.«

Ob pomanjkanju petroleja

Merkur: »Dragi moji, jaz vam ne morem pomagati, svetujem vam, da se obrnete na Helijsa, ki je bog luči.«

Za latince:

Ibis redibis non morieris in bello

(.) vejico si naj vsakdo sam postavi kamor hoče.

ZIMSKA POMOČ.

Profesor: »Ali je kdo izmed vas potreben česa za zimo: obutve, perila ali česa drugega?«

Tomazek: »Gospod profesor, prosim za smučke!«

SODOBNO DETE.

Gospod: »Kajne, mala, tvoj psiček ima gotovo polno bolh, ko se tako praska?«

Olgica (razžaljeno): »Ali gospod, kaj pa mislite? Moj pinč nima bolh, on je samo tako nervozen.«

ILUZIJA

Sinko: »Atek, kaj pa je iluzija?«
Atek: »Iluzija je, če misliš, da boš letos za pust krofe jedel.«

Praženki

Plemenitaši, kak ti boljši ljudje, majo svoja posebna znamenja — grbe, kere si dajo napopati na vrata, na voze, kočijašon na cilindar, na sülknje, mortí celo na gate, ke se ja posodák vidi, kakšega roda so.

Glih tak van je to pr vseh vejčkih svetkih ve leti. Pr nas za je ne núcate pratike, da že miza povje, na čen smo. Na vízen kažejo jajca, hren no klobase, na Božič puran, na fašenk pa krofli, el prač po slovenskem-prleškem povedano praženki. Moren van to povedati, gospod urednik, ke te znali, ke smo mi prleki hūdi Slovenci, tak kak zdrač hren. Lani v jesen pa je od zgoreh furt lelo, pa je gratako nekaj hrena gnilega vmes. Pa naj bol. Se mi gnilat tak al tak zmečemo na gnoj

Jajca no klobase, to še ded zna skúhati, za praženke pa je najč fsaka baba ne dobra. Letos pa so praženki prava kúnšt, da jih ženske morejo zmodlati z enotne mele. Za svečnico je za praženke tak kak glavna skúšnja. Ženske so lkale v to ljubleno notno melo, jo mesile med prsti, pa skímovale z glavami. Pa kaj so si štele? Kaj more biti, more bití!

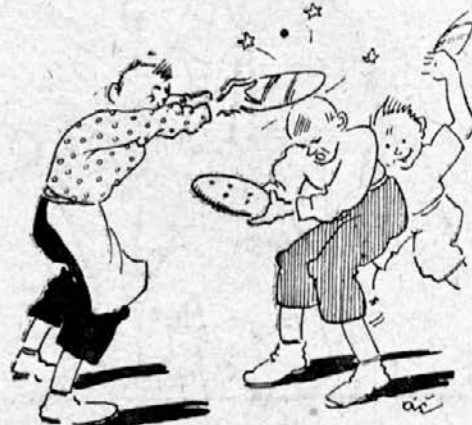
Za vízen de takši stvar ležiša. Hren je že od negda enoten. Klobase so tútak túdi furt svinjske. Le neštérni narodi punijo še čreva túdi z miau-miau. Glih tak so si túdi kúre že pod Abrahamom zgučale, ke do nesle bele enotne jajce, pa makar majo te belo, žuto, črno el pisano perje, el pa so oskúblenega roda. Samo cirilike so ne potegnole kre njih, pa jin je ne za zameriti, da so pol mejše, te pa lifrajo túdi pol mejšo robo.

Kak koder je, tehnoli so nan svečnico, pa dobri bojo praženki túdi na fašenk, čeglih majo letos namesto venca samo belo liso, kak je zadji skrajc na mesci.

Fsaka slaba, ma túdi svojo dobro stran. Tak se lahko tiste kúharce, ke so že predi nikdar ne mele venca — da so se jin praženki ne šteli zdígnoti — letos zgovarjajo na enotno melo.

Če pa se keremi kakši falaček v gúti malo zadene, ga poplakne s kupicoj šmarnice, pa je stvar v redi.

Kako si Janezek

predstavlja kruhoborce

KROČANOV OČE.

Kročanov očé pride v mesto k urarju. Počasi odvíje kos papirja iz katerega potegne dva kazalca ure, češ, da ura že dolgo stoji.

»Kje pa imate uro?« ga vpraša urar.

»Uro? No, to imam pa doma!«

»Zakaj pa je niste prinesli s seboj?«

»Čemu? Saj uri ničesar ne manjka, samo kazalca se vedno ustavita — zato sem vam ju pa prinesel.«

Vpliv Slovencev na balkansko in svetovno pomirjenje

Slovenci radi hodimo po svetu. Radi zato, ker nam navadno drugega ne kaže, kajti večina gre pogledat v tujino s trebuchom za kruhom. Poleg kruhoborcev imamo túdi nekaj romarjev in potepuhov, ki jih je najti v vseh kotih sveta. Imamo pa túdi umetnike, ki so naš ponos in ki ne morejo narediti take škode kakor jo lahko naredé politiki, kadar jih narod nima pred očmi. Umetniki širijo umetnost, lepo besedo, sladko muziko in kar je še tega, kar spada v njihov »rajon«.

Se preden so se osušile ceste in ozele neke livade, sta poromala iz ožje domovine dva bolj znana slovenska umetnika. Manj znanih je šlo morda več, toda o vseh narod nima pregleda. To pa ve, da je vzel v roko romarsko palico Miško Kranjec in takoj za njim Vlado Skrbinšek. Oba je gnalo na jug, bolje rečeno na jugovzhod. Skrbinšek se je potrudil naravnost v Skopje. S seboj je vzel Kozakovo Lepo Vido. S tem je pokazal, da smo Slovenci pogumni ljudje. Četudi sami tako rekoč spadamo pod Balkan, le nismo pravi Balkanci. In zato ne čisto pravi junaki. — Kakor pač nanese vreme. — Ker je šel Skrbinšek dolj v snežnem vremenu, je fant od tare! Toda šel je z Lepo Vido! Ne pozabimo tega! Lepa Vida je pa posebljeno hrepenenje po sreči. Zrežiral jo bo v Skoplju in ni hudir, prav gotovo bo s tem opravil veliko poslanstvo. Njeno hrepenenje po sreči se bo razlezlo na publiko in s publiko na vse strani. Vida sicer ne doseže popolne sreče, hrepeni pa le po njej. Toda kar ne doseže ona, utegnejo doseči drugi. Srečo in spokojnost. Tega je danes malo na svetu. Tega túdi na Balkanu ni preveč. Velik del Balkana je miren, skoraj pretežen del. In če bo Lepa Vida šla k srcu publikí, če bo dosegla zaželen uspeh in vpliv, se bo z njeno pomočjo Balkan zeló pomiril, morda celo do kraja. Namesto vojne sreče, bo začel iskati človeško srečo.

To bo pa gotovo vplivalo na ves svet. Balkan ni tako neznan, da ne bi vedeli tam v širokem svetu o njem; da se ne bi zanimali zanj. Mi privoščimo srečo vsemu svetu. Mi túdi vemo, da ves svet hrepeni po njej. Če bomo s Skrbinškom in z Lepo Vido pomirili Balkan in potem ves svet, nam bo samo toplo pri srcu.

GLEDALIŠKE

Ravnatelj: »Torej vi hočete igrati vlogo le tedaj, če dobim za vas drugega partnerja, drugega frizerja, drugo garderoberko in drugega režiserja. Potem si bom pač prihranil veliko dela, če si poiščem drugo igralko.«

Režiser: »Tako: sedaj jo objemite, glejte na desno proti vratom, držite roko na meču, pazite, da kdo ne vstopi, osredotočite se na tekst in predvsem — bodite popolnoma naravní...«

Režiser: »Imeli ste smolo, dragi moj, sedaj morate izvajati konsekvence in se ustrelite s tem samokresom.«

Igralec: »Upam, da ni napolnjen?«

Režiser: »To je vseeno, saj pozneje itak več ne nastopite.«

Režiser: »Za vraga, človek, vi ste že vendar dolgo mrtvi, odložite že enkrat časopis in zaprite oči!«

PRI VRAŽARKI.

»Gospod Putrih, karte kažejo, da se boste v kratkem poročili.«

»Res? Pa povedo tudi, kako se bo moja žena pisala?«

»Seveda! Gospa Putrihova!«

VESTNOST.

Pri neki četi so imeli posebno vestnega in natančnega podčastnika. Ko je nekoč kot dežurni prišel ponoči v sobo, kjer so spali vojaki, je zbudil naslednjega »požarnega« pol ure prekmalu, rekoč: »Kar mirno spi. Imaš še pol ure časa do nastopa službe. Te bom že pravočasno zbudil.«

NIKOLI JI NI PRAV!

Boljša polovica: »A, tako! Ko sem te jaz prosila, da bi prihajal zgodaj domov, te pred četrto ni bilo. Sedaj, ko so na banovini ukazali, pa poslušajš. Tebi so predpisi več kot jaz! Šuff!«

V operi dirigira znamenit gost. Pri skušnji nastanejo težkoče in dirigent je primoran dati dolgotrajen pouk posebno trodvratnemu trobentaču. Šele čez pol ure se vse ujema. Mož neoporečno trobi.

»In jutri zvečer, prosim, prav tako!« pravi dirigent.

»Da,« potrdi trobentač. »bom že naročil tovarišu, ki ga danes zastopam.«

S srečnim koncem je pač velik križ. Pred kratkim sem moral pisati veseloigro. Vedno pa so konec zavrnil. Ni jim bil dovolj zabaven in vesel. Ko sem prišel zopet h ravnatelju, me je vprašal: »Ali ste veseloigro končali?«

Vzdihnil sem:

»Vsi pari so sedaj srečno poročeni — ostala sta mi samo še mladi kraljevič in stara perica. In sedaj premišlujem in premišlujem, kako bi še iz teh dveh napravil srečen zakonski par.«

Mikula Letič:

Vraže

Z živinozdravnikom dr. L.-om sva govorila o vražah in babjevernosti. Dr. L. mi je povedal sledečo zgodbo:

»Kot dijak sem v Ljubljani stanoval pri dobri Marjeti. Bila je prava študentovska mati in dejstvo, da je bila napol slepa, je povzročilo, da je bila še bolj skromna in dobrodušna.

Nekoč sem prišel na novega leta dan zjutraj ob 5. uri domov od naporenega silvestrovanja. Pričakovala me je dobrosrčna Marjeta in me naprosila, naj jo spremljam k maši ali pa vsaj tako daleč, da srečava prvega moškega, ker sama ne vidi.

»Veste,« je dodala, »če prvemu moškemu, ki ga na novo leto srečam na ulici, voščim, potem mi je sreča vse leto naklonjena.«

Nisem mogel odreči in šla sva. Ulice so bile prazne in moja Marjeta je že začela vzdihovati, da ne bo sreče, ker ne bova videla nobenega moškega.

Tedaj so se odprla tik pred nama velika hišna vrata in hišnik je pomolil svojo zaspano glavo na ulico, da pogleda po vremenu. Kakor dogovorjeno sem na pol slepo Marjeto dregnil pod rebra. Živahno je zaživkala:

»Dobro jutro, očka! Srečno novo leto!«

Hišnik je odgovoril:

»Hudič babji, ravno ti mi moraš prva voščiti!«

Vrata so zagrmela.

V ZOOLOŠKEM VRTU.

Gospa Verižnica navdušeno opazuje kameleona in pravi svojemu možu:

»Poglej, Janko, kako dolg jezik ima!«

»Si mu nevoščljiva, kaj?« se odreže mož.

OPREZNOST.

Vsak četrtek se sestajajo v neki ljubljanski kavarni prijateljice, ki so pred 30 leti skupno zapustile šolo. »Jaz doslej niti en četrtek nisem manjkala«, se pohvali gospa Knapičeva.

»Je pač prijetno v tej družbi«, meni gospa Gundričeva.

Knapičeva: »Ne zaradi tega, a če sem tu, vsaj vem, da ne govorite o meni nič slabega.«

GANGSTERJI MED SEBOJ

»... ti boš meni govoril, reva, ki sem bil s Hacetom zaprt in imam njegovo sliko z lastnoročnim podpisom!«

URA.

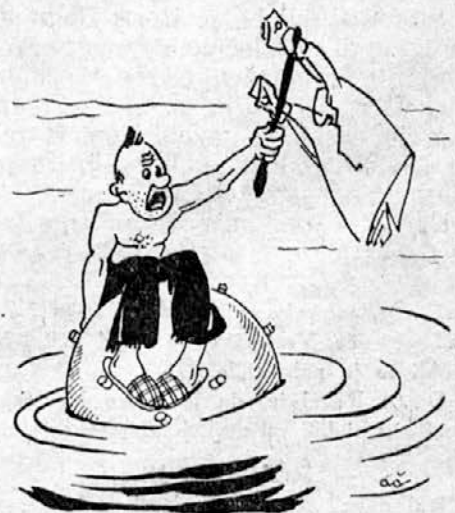
Janez je prišel spet pozno domov. »Kje si hodil?« se oglasi njegova žena iz postelje.

»Saj je šele deset«, se izgovarja Janez. Prav tedaj pa bije ura eno.

»Ali te nič ni sram, lažnjivec? Eno je bilo.«

»Seveda eno! Kako pa naj bi še ničlo?«

SLABO UPANJE

Brodolomec na mini: »Upam, da me bo končno le našla kaka ladja ter me rešila.«

Iz slovenske kulturne torbe

Če nam slovenski kulturniki ne bodo v hudo šteli, da včasih pogledamo v njihovo malho, bomo kdaj pa kdaj kaj iz nje potegnili in milemu, kulture potrebnemu slovenskemu narodu, bolj po svoje pokazali. Dosti naše kulture je v revijah. Najdelj časa klenka z njo Ljubljanski Zvon, na svojih krilih jo raznaša Modra ptica, na Štajerskem razganjajo oblake neznanja Obzorja, Dom in svet prepeva pesmi vernim Slovencem, dočim so bolj bojevitni za Dejanja, a sodobniki imajo Sodobnost. Ker je malha velika, ne utegnemo potegniti vseh hkratu iz nje. Stvar je pa tudi ta, da letos malha še ni polna in da lahko pokažemo samo nekaj revij. Najprej smo dolžni vzeti na rešeto

Modro ptico,

ki jo pilotira Janez Žagar, naš najdrznejši kulturnik, kajti on začenja povsem samovoljno novo leto s 1. decembrom in tako prevrača naš koledar. V prvih dveh številkah je pilotiral nad rusko stepto. Trije padalci so opravili vsak svoje: Kokolj je prevračal Tolstojeve junake, Lavrin boljševiške poete, a dr. Cvetko se je spravil na simfonista Čajkovskega. In kaj so dosegli? Samo to, da jim je stari Tolstoj z Vidmarjevo pomočjo razlagal, kako so nekoč prali njegove grofovske plenice. Te prilike ni zamudila Milena Mohoričeva in nam je predstavila svojega milega Rokca. Jože Kranjc je pri kozarcu cvička iztaknil Človeka brez knjig, a Miško Kranjec je pospremil Deklico, ki je odšla v mesto. Da pa ne bi o nežnih bitjih pisarili le moški, je Asta Znidaršičeva sredi zime pripovedovala o Pomladi stare device Fate, Tavferjeva Vida je pa zapela mило Voščilo. In da ne bi utonili v milobi, je Boris Bagnolo spregovoril o zločincih zoper življenje in premoženje, zoper red in mir. Ker so pa zločini grda stvar, nam je pesniško navdahnjeni Branko Rudolf razložil, kako zelo ga je očaral Voduškov Odčarani svet.

Ker smo tudi mi očarani, naj bo za danes pika.

»No Mihec, kako je bilo danes v šoli?«

»Lepo, oče. Veste, kaj je rekel učitelj?«

»Ali te je pohvalil?«

»Da... Rekel je, da bi lahko kar šolo zaprli, če bi bili vsi učenci taki, kakor jaz.«

UREZAL SE JE

Neki bahač je nekoč izjavil teologu:

»Če bi bil moj sin idiot, bi ga kratko in malo poslal v bogoslovje.«

»Zdi se mi, da vaš oče ni bil teh misli,« ga je kratko zavrnil teolog.

ŽENSKA RADOVEDNOST

Kapitan: »V bodoče mi žensk ne pripejite več na podmornico. Že dve uri gleda skozi periskop in ne pusti nikogar zraven!«

NAPOLEON IN BONAPARTE.

Janez in Tone sta se pogovarjala o zgodovinskih velikanih.

»Jaz pa odločno trdim,« pravi med pogovorom Janez, »da je bil Napoleon večji vojskovodja kakor Bonaparte.«

»Glejte, spet ste se osmešili,« vpade Tone, »Napoleon in Bonaparte sta vendar identična.«

»Lahko,« odvrne Janez, »ampak Napoleon je bolj identičen.«

V SLUŽBENEM STILU

Sodnik: »Vi bi se torej radi ločili od svoje žene. Cemu pa?«

Stenotipist: »Vsled kapacitete tristo zlogov na minuto.«

IZPOLNJENA ŽELJA.

V družbi pripoveduje nekdo, koliko želja se mu je v življenju izpolnilo. Pa se oglasi plešast gospod: »Meni se je v vsem življenju izpolnila le ena.«

Vsi: »Katera pa, povejte?«

»Ko me je učitelj vlekel za lase, sem si želel, da bi bil plešast.«

JASNA SODBA.

K znamenitemu učitelju petja pride starejša dama in ga prosi, da preizkusi njen glas. Profesor preizkuša. Končno vpraša dama: »Kaj menite, gospod profesor, je moj glas primeren?«

Profesor: »O, čisto primeren! Mislim, da je najbolje, če ga ponudite odboru za pasivno zaščito mesta, če bi se mu kdaj pokvarile sirene.«

OH, TI PREDPISI!

Jaka: »Kako si le upaš uporabljati vžigalnik? Ali ne veš za tozadevne predpise?«

Tone: »Saj je vendar žigosan!«

Jaka: »Vem, pa vendar! Kaj ti ni znano, da je uporaba bencina po 10. uri zvečer prepovedana?«

MED PRIJATELJI.

— Posodi mi petdeset dinarjev.

— Posodi, posodi! In potem terjaj — sam kreg in prepri! Ni vredno, da bi se najino prijateljstvo razdrlo radi borih petdeset dinarjev.

— Pa mi jih posodi tisoč!

PRVA MISEL.

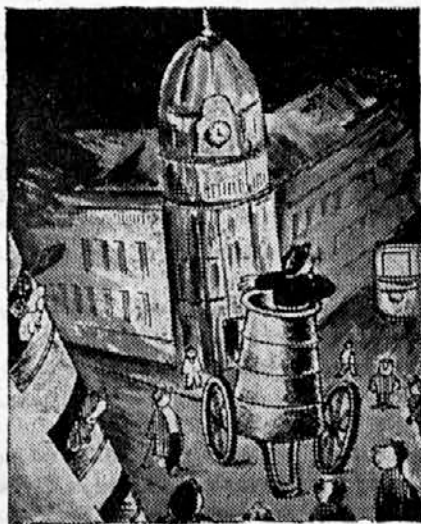
Turist gleda v globoko strugo, ki jo je ugladila reka.

»Ali tudi veste,« ga vpraša vodnik, »da je trajalo stotisočletja, predno je bila izkopana ta silna globel v skalovje?«

»Kaj vraga!« se začudi mož, »ne bi bil mislil, da je šlo tukaj za gradbeno delo vlade!«

Prometni stolp v Ljubljani

Ker se Ljubljančani nikakor ne morejo zediniti, kje bi bolj odgovarjalo postaviti stolp, predlagamo, da

jim ga oblasti naredo na kolesa (kakor kaže slika), pa si ga naj Ljubljančani sami zapeljejo, kamor hočejo.

ZGODBICA

Alojzij Gradnik je pred kratkim izdal pesniško zbirko »Zlate lestve«. Zbirka je prav lepa, zato pa silno mračna in pesimistična. Na str. 51 je pesem »Nova Golgota« in v njej verzi:

»Kakor da ni vere več nobene,
ni zvestobe, ne ljubezni prave,
ni pravice več in ne postave,
ni device, ne poštene žene.«

Neka sodelavka mnogih ženskih listov je nato apostrofirala Gradnika s sledečimi verzi:

»Smo device še in še poštene žene
samo cene nimamo nobene.«

Jožek:

Meja dostojnosti

»Da, da, to vam moram pa že kar takoj povedati«, mi je dejal oni dan gospod Peter Skok, »da današnja mladina ne pozna več meje dostojnosti. Bil sem, prosim, sinoči na plesni zabavi in če verjamate ali ne — javno so se tam poljubovali. Na usta sicer ne, ne rečem, a na lica. Kar med plesom, kot da bi češnje zobali. Fant se je nagnil k dekletu, šof — in že je imela sramoto na licu. In tudi v garderobi. Smrkavec dvajsetletni je pomagal puncu obleči plašč in med tem jo je poljubil na uho. A ona, prosim lepo, se mu je zato še prijazno nasmejala. Ne, ne, pa že moram reči, da današnja mladina ne pozna meje dostojnosti.«

Gospod Peter Skok je vzdihnil in nadaljeval:

»No, mi smo bili v svojih dneh že drugače oličkani in omikani. Vedno smo imeli pred očmi takorekoč sveto parolo: Meja dostoj-

nosti. Pomnim na primer še prav dobro proslavo desetletnice obstoja našega dijaškega društva. Tam smo se odlično zabavali, zlasti ker smo bili pod vplivom alkohola. A, prosim, alkohol nam je samo pomagal, da smo si izmislili čimveč nedolžnega veselja. Tako smo naprimer staremu predsedniku društva tepili na plešo dobredelne znamke za pomoč poplavljenim Kitajcem in jih nato žigosali z društvenim pečatom. Iz tajnikovega pisalnega stroja smo trgali železne palčice, ki drže črke, in si z njimi trebili zobe. Zabavali smo se, povem vam, kot v raj. Nekdo, ki je izmaknil očetu samokres, je streljal na diplome častnih članov in pri tem upil na ves glas: 'Pokažite to svojo čast, Bizgenci prismojenil! Krohotali smo se v taki meri, da se je nekemu od smeha pripetilo nekaj človeškega, kot se reče. A to še ni bilo vse. Ko je bila ura deset, je nekdo vstal, potrkal po kozarcu (no da, potrkal je premočno; razbil ga je) in dejal: 'To pa že moram reči, da so Buri edini narod, ki zaslužijo svoje ime. To vam povem zdaj, ko je ura odbila polnoč.' Potem se je zjokal. In ker se le ni nehal dreti, se nam je zazdelo, da ga je popadla melanholija in da ga je treba ozdraviti. Nato smo mu sezuli čevlje in mu polivali noge z vrelim čajem. To je trajalo tako dolgo, da se je ubogi melanholik razjezil in razbil najbližjemu sobo. Tudi ta zabavni akt je povzročil obilo smeha.

Da, to so bile glavne reči, a dogodilo se je še nekaj drugih smešnosti: blagajnikovi ženi smo ostrigli lase; tekmovali smo, kdo bo pljunil do stropa; gasilcem smo telefonirali, da se je predsedniku konkurenčnega društva vnela slama v glavi in oviti v prte smo šli strašiti hišnikove otroke.

Tako vidite, da smo se res odlično zabavali. A, povdariti moram, vse samo do meje dostojnosti.«

Mladina, moja generacija, kot se reče, ne delaj mi sramote! Nauči se od starejših, kje je meja dostojnosti.

ZADNJA PREVIDNOST

Bolnik v sanatoriju je mislil vedno na smrt in niti ni več hotel slišati, da bo še kdaj ozdravel. Zato mu je rekel nekega dne zdravnik v tolažbo:

»Pogum, pogum, dragi moj! Vaši priznaki so na las slični tistim, ki so se pred leti pojavili pri meni. In kako zdrav človek sem danes! To morate vendar priznati, kaj ne?«

»To že,« je odgovoril bolnik. »Toda, če dovolite, katerega zdravnika ste pa imeli?«

GROŽNJA

»Gospod natak, če mi boste prinesli jutri zopet tako mrzlo juho na mizo, potem me vidite danes zadnjikrat.«

V GOTOVINI

Knafeljc gre k očetu svoje izvoljenke: »Rad bi poročil Vašo gospodično hčerko.«

»Ali imate denar?«

»Čemu... ali naj jo plačam v gotovini?«

DOMIŠLJAVOST.

Dva gospoda se prepirata. Prvi: »Vi, pazite! Izustili ste besedo bedak! Ali ste s tem mislili mene?«

Drugi: »Nikar si nič ne domišljajte! Mislite, da ste vi edini bedak na svetu!«

DOBRO PRIPOROČILO.

Gospa čistilcu parketov: »Sobe, ki sem vam jih pokazala, boste očistili. Upam, da ne bom imela razlogov za pritožbe.«

Čistilec: »Nikakor ne, milostljiva! Kar vprašajte tam na oni strani ulice pri gospodu ravnatelju Kaviču. Lani sem mu očistil parket tako, da si je na njem pet gostov zlomilo noge.«

Senzacija v Ljubljani

Znano je, da v Ljubljani radi pretravajo. Tako, na primer, je stolp pred pošto takšen:

Ko pa je novica od ust do ust prispela v Moste, je stolp že izgledal tako-le:

Celjski obrazi

*Krjavelj, Marjan, Kvas in brat deseti,
pozdravljeni junaki mladih dni!
Stopili živo ste mi pred oči,
sovražiti, ljubiti, kleti, peti*

*sem moral z vami v domišljiji zgreli.
Le Dolef me nikol' prepričal ni:
Da nam življenje take tud' ljudi
ustvarja, nisem mogel doumeti. —*

*Ko gledam, Viki, tvoj korak, početje,
poslušam tvoje modrovanje, petje,
kak' jezik tvoj bogat sentenc in
šal je,*

*— in vino veritas in tako dalje —,
spoznam, da Dolef večer je, živi,
in prosim, da mi Jurčič odpusti.*

Mikula Letič.

Iz Slovegradca

*Čuli smo za avanzma:
Krek slovenjgraški
»brzojavno« je postal
nadpretekt sušaški.*

*Da-li je resnična vest,
nismo še doznali.
Res pa je, da so jo že
s pivom zalivali.*

*Če pa je potegnjen bil
član S. K. Slovana,
potlej naj sam ljubi Bog
čuva — kapetana.*

Božo.

Iz Marenberga

Na maškaradi, ki so jo priredili pod geslom »Prišla bo pomlad«, je vladalo res pravcato pomladansko razpoloženje. Zbran je bil cvet Koroške dežele, ki se je proti jutru tako razbohotal, da je zajel vso dvorano. Prireditelj je potekla v popolnem soglasju z devizo »Prišla bo pomlad«, saj je bilo ob koncu v pravem pomenu besede vse »v rožcah«.

Izpod Karavank

RADOVLJICA

je vesela, ker je Liga za plemenito človeško sožitje v Ženevi podelila dr. Trillerju zahvalno diplomo, ker je pred sodiščem

izjavil, da je »nasprotnik nasilstva kot sredstva za doseg uspehov v politiki in to ne samo iz človekoljubnih, temveč tudi iz ideoloških in taktičnih razlogov.«

OKROGLE

Sod jesih so oni dan povaljali po snegu, ker je oviral promet. Najbolj so se odlikovale ženske, kajti jesih je predvsem kuhinjska in torej s tem ženska zadeva. Kadar se pa ženske spravijo na sod, je huje kakor če bi se spravili nanj moški. Ti ga izpraznijo in mu odleže. Ženske ga pa nalože, bolje povedano, mu jih nalože.

Veletrgovina Gratis je doživela modernizacijo v tem smislu, da kupci cingljajo s steklenicami, pa se jim naenkrat odpro predali in je na razpolago vse tisto, česar prej sploh niso imeli. Namreč za kupce.

Gledališče »Maska sožitja« ima na sporedu Vodo. Ko se igralci oddalnejajo, pride na vrsto veseloigra »Kdo bo primarij?«

Iz Kranja

KRANJSKO MESTNO GLEDALIŠČE

pripravlja za svoje abonente in tudi za druge cenjene goste lepo, staro glasbeno senzacijo. Na oder bo postavilo Smetanovo »Prodano nevesto«. O njej se je zdaj šušljalo samo za kulisami in tudi glavne vaje so bile bolj prikrita. Toda s stvarjo je treba v javnost! Publika je željna uspešnih predstav, saj ji ne gredo iz spomina:

Tragedija v kopališču,

Janeza Nepomuka trnjeva pot,

Kunigunda, predsednikova in direktorjeva žena,

Gospodarji vsemirja, danes in nikdar več.

Spretni režiserji pa pripravljajo tudi nekaj drugih salonskih komadov. Dame in gospodje, ki bi radi sodelovali, se lahko potrudijo v kavarno, kjer je najti režiserje in suflerje.

OPRAVIČILO

Cenjeni čitatelji so včasih pritožujejo, da premalo poročamo o vzornih kranjskih zakoncih, častilcih zvestobe. Naj nam ne zamerijo, da prizadetim prizanašamo. Kruh je namreč na karte, koruza pa ne. Morda bomo pa le poživali dobro voljo z raznimi strički, le to je hudir, ko ne vemo, kje bi zagrabili, ko se iz vsakega kota kaj ponuja.

Iz Ormoža

ORMOŠKI KINO

je izdal nove lepake, ki so vredni, da jih spozna širša javnost. Zato bomo priobčili najvažnejše dele lepaka v izvlečku, ker je zelo poučen. Torej: kino »predvaja sledeče filmove«.

»Marija Ilona. Momentalno delo Wesley«. — Doslej smo neuki Slovenci mislili, da je za »filmovanje« potrebno mnogo časa, sedaj pa nas naš kino pouči, da je film lahko narejen v — momentu.

»Bezmrtni valcer — v gl. ul... Friedl Csep.« — Naš kino je brez odobritve pristojnih oblasti izpremenil priimek Czeppa v — Čep, menda zato, ker je čep pri sodu bolj znan in zato ni čudno, da se je »Nesmrtni valček« izpremenil v »Bezmrtni valcer«.

»Bela Anie. Po slavnem romanu od Guyde Maupassanta.« — Bela Anie bo po slavni reklami od ormoškega kinota zelo zanimiv, samo čakamo še drugi del — Črna Anie.

»La belle Beatric — največji cirkuški film z najslavnejšimi igralci, in trisiranimi živalmi.« — Mogoče bi bilo koristno tudi reklamo malo »trisirati«.

»Dr. Koch. Film ki bode vsakomur v zdravstvenih panogah pokazal kaj vse danes zamore medicina.« Katera »medicina« le »zamore« to, da bi ne bila na lepaku tako spakedrana slovenščina.

»Alarm v Pekingu. Senzacija za senzacijo sledijo v tem filmu. Strah za življenje Frohlicha iz nevarnosti.« — To je zelo skrivnostno povedano. »Toti list« razpisuje tri lepe nagrade za najboljše rešitve, kaj neki pomeni stavek »Strah za življenje Frohlicha iz nevarnosti.«

»Grešna noč. Zadnji film P. Negri v katerem čujeta njen melodični glas.« — Dvojina »čujeta« dokazuje, da računa kino s svojimi »filmovi« samo na dva obiskovalca. Mogoče je to s svojo reklamo dosegel.

Kinč nebeški

REMARJEV ANDREJ

iz Grabna pri Vintgarju se je to zimo spreminil v Romarjevega Andreja. Bil je dober planinec in je rad gojil koze. Vsaj eno je imel vedno pri hiši. Letos mu je pa ušla. Ker ni strpel brez kozjega mleka, je šel za njo. Zdaj pa še njega ni nazaj. Lep narodni pregovor »Kamor gre pastir, tja gredo njegove ovčice« so Gorenjci zdaj spreminili v rek »Kamor gre koza, tja gre njen gospodar«. Ker je s tem Andrej obogatel naš narodni zaklad, je prav, da je poromal za svojo kozo.

Ona: »Kaj se vam ne zdi tunel nekam zelo dolg?«

On: »Veste, gospodična, sva v zadnjem vagonu.«

Moji ftisi od Murske Sobote

8. II. 1941. Šolska naloga. Danilo Gollja.

Murska sobota je glavno mesto Prekmurja. Na zemljevidu je od Maribora do Murske sobote eni mačji skok. Kakor pa je zemljevid v današnjih časih zelo nezanesljiv, da celo goljufiv, tako je tudi f pričujočem Slučaju prafkar obelodanjeni mačji skok od Maribora do Murske sobote najbolj milo rečeno, ena optična prevara, če že ne Golljufija, kajti ta mačji skok traja z moderno prometno pridobitvijo, ki se ji pravi »Vlak« najmanj tri ure in pol. In če za Ljutomerom lega vlak povozí in mu odreže pol noge, naj se nikar ne pusti naložiti na ta isti vlak in prepeljati f Mursko soboto, temveč naj lepo šanta s drugo polovico in z preostalo celo nogo peš naprej, ker bo prej tam.

Murska sobota je f premnogih ozirih prijetno presenečenje za človeka, zlasti če od nje manj pričakuje. Tako imamo f dravski banovini neko višnje Goro, ki šteje, kadar so volitve in torej tudi mrtveci štejejo, približno 500 glaf prebivalstva, a se ponosno naziva »Mesto«, dočim ima Murska sobota 5000 prebivalcev in to brez mrtvecev, toda ampak je vas. In vendar to napako njeni prebivalci prenašajo z stoječnim mirom, ker pač ljubijo svojo prestolnico. Recimo — da Ptuj ima manj prebivalcev in še ti uživajo nekako vaško tihožitje, ampak reči ti enemu Ptujčanu, da je Ptuj vas. Najprej te bo ustrelil s pogledom njegove modre zenice, potem pa bo izpustil krilato besedo: »Bülist a tečn kriagn, tu troutl kšerter!«

Jaz sem se lastnoročno uniformiral, zakaj je Murska sobota zatorej še vas, pa so mi na svitlo dali, da bi to stalo ogromno fgotó din 10.000. To je seveda tehten vzrok, ker je to mnogo preveč. Za ta denar bi recimo nabavili že štiri boljše bike, in bi ljudje imeli fšaj kaj za jesti. Jaz vsaj mislim, da so danes že taki časi, da je bolje imeti bike in magari vas, kakor pa mesto brez bikof.

Ulice so jako zelo široke, nekatere celo iz kock marejene in je tudi f tem pogledu ta vas vzor marsikateremu mestu. Imajo tudi jako zelo dobro obiskane cerkve: katoliško, luteransko in tudi židovski tempelj. Po obsežnosti tega templja sklepajoč, prebiva f Murski soboti precej hebrejcef, kar se pozna tudi na cenah fšepovsod.

Tudi več jezikof slišiš v Murski soboti, med njimi prevladuje na zunanaj slovenski, takole f družinskem in nekem posebnem kulturnem krogu pa se nekateri Slovenci poslužujejo tudi drugih zvokof. Seveda tudi slovenski jezik f Murski soboti ni enoten ter imamo več taborof, kakor f politiki. Tako srečujes f izgovorjavi prekmürske, prleške, koroške, primorske, kranjske in še druge nijanse. Vendar te nijanse nikakor niso f škodo gospodarskemu, zlasti na kulturnem Procvitu mesta, ozircma vasi, kajti baš ti človeki so jako zelo delavni na fseh Toriščih, morajo pač odslužiti, da smejo kot

»prišleki« in »čiči« in drugi manjvredni človeki živeti med domorodci.

F Gospodarskem pogledu je markanten zlasti gospod Benko z njegovim res velikim obratom. Pred njegovo mesemo industrijo stoji celo en živi živalski vrt, kar je jako zelo lepo znamenje, da on živali namreč ne samo ubija, on jih tudi goji...

Drugače imajo tu tudi gimnazijo, profesare, vesele sodnike, advokate, med njimi zelo težke, (eden tehta 110 kil). Pa tudi eni novi poklic sem zasledil: na eni tabli stoji zapisano »Fiškališ« — To pride najbrže od prekmürske besede fúčkati. To je torej človek, ki se najbrže pofúčka na fse.

UMESTEN PREDLOG

Paglavec: »Kaj ne bi vidva rajši zamejnala čevlje, a?«

Tramvajska balada

Ob 6. uri, ko se dan rodi se tudi tramvaj prebudi, pretegne ude in zaškripa, potem se slavnostno premika da steče po najboljši vesti iz garaže na Celovški cesti. O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?

Predrami se Ljubljana od vekomaj zaspana in Vič, Št. Vid, Sv. Križ in Moste pošiljajo ji prve goste. Na vseh križiščih na vse kraje strné novinci te izdaje: »O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Tako ob osmi uri, ko vsak v urad se žuri na vseh postajah ljudske mase stojé in šepetajo vase: »Le Karmah, Koje, Svengali mogoče bi dognali: o tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Zaljubljenec tam z Viča, ko čaka na dekliča, ki je iz daljnih Most doma nestrpno gleda, cepeta,

kadi in kolne, šeta, psuje, naposled kakor vsi vzdihuje: »O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Če vse funkcionira pa tramvaj ne parira: v Gradišče, karavane, nihče pa na Poljane. Vičani se smejiijo, Moščani se jezijo: »O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Vse to pa je še huje takrat, kadar dežuje: si stisnjen kot sardine, vdihavaš razne pline, od njih pa, ki kot mokre miši nanj čakajo, samo se sliši: »O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Če bi se pa po sili še s tramvajem vozili draginja in bolezní vsi bi bili hvaležni, vsak tramvaja bi bil vesel, nihče, nihče več ne bi pel: »O tram-tram-tram-tramvaj, kdaj se prikažeš, kdaj?«

Dvojni učinek

Ravnatelj umobolnice si je vtepel v glavo, da mora biti slučaj bogatega tovarnarja Obrana ozdravljiv. Po mnogih brezuspešnih poskusih mu je prišlo na misel, da bi igrali tovarnarju Obranu enega imed najbolj bedastih filmof, neko veseloigro.

Uspesh je točno potrdil domnevo ravnatelja. Na koncu predstave je bil tovarnar zopet popolnoma normalen. Zato pa sta znorela dva strežaja in zdravnik, ki je stvar nadzoroval.

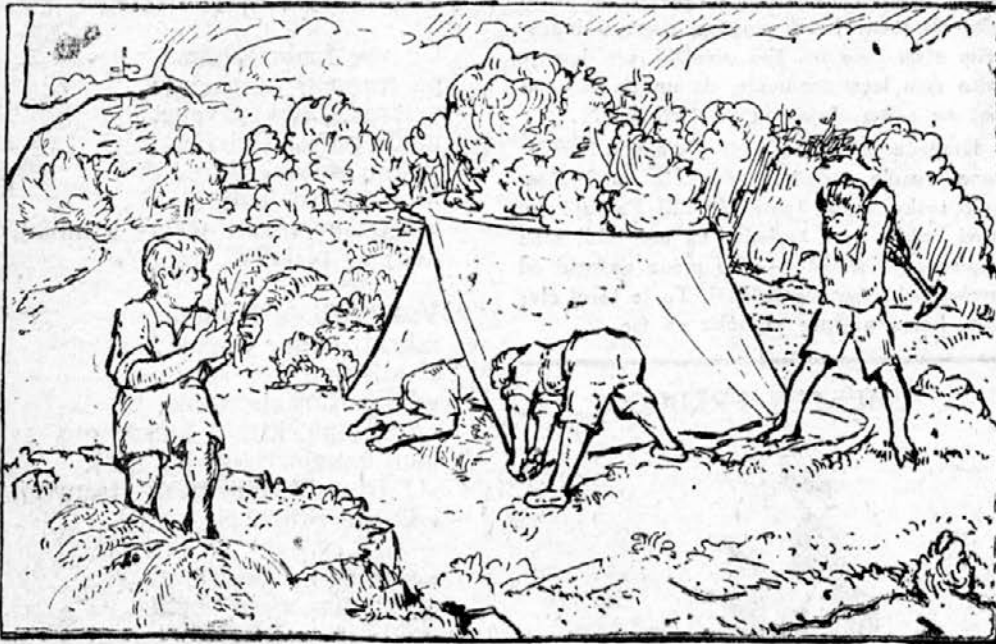
Umetnik — pesimist

«... škandal, baš pod mojo sliko so morali postaviti pljuvalnik!«

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

XXI.

Po kosilu, po prebavi
družba se na delo spravi.
Milan kládivo vihti,
v soncu lice mu žari.

XXII.

Da bo mehko jim ležišče,
Jože praproti poišče;
delo áečku pa smrdi,
ker ima preveč masti.

XXIII.

Noč je. Tiho mesec plava.
V tihih sanjah spi dobrava.
Tiho vse je, le lisjak
tuli kakor ponočnjak.

XXIV.

Hu! Junakom grlo davi.
Medved! — se rodi jim v glavi.
Strah jih stiska. Dolgo v noč
jim zaspati več ni moč.

(Nadaljevanje stedi.)

STROKOVNJAK

Na mednarodni slikarski razstavi je visela velika slika »Adam in Eva«. Znan sadjar, ki je obiskal razstavo, je sliko natančno ogledoval in potem nejevoljno zmajal z glavo.

»Kako sodite o sliki?« ga je vprašal

vodnik.

»Prav nič mi ne ugaja!«

»Kako to? Saj je vendar krasna priznana umetnina!«

»Jaz tega ne najdem. Kako more slikar-umetnik dati Evi v roke take vrste jabolko, ki ga gojijo šele zadnjih petdeset let!«

Filmi,

ki jih morete ta teden videti v Ljubljani:

Od 8.—11. februarja

Daddy - mala princesa,

velefilm v naravnih barvah z ljubko Shirley Temple v glavni vlogi.

Od 12.—14. februarja

Trgovci z dekleti,

z Ljubljančanko Ito Rino, Sv. Petrovičem, Camillo Horn in Werner Fuettererjem

V kino „UNIONU“

*

Morski volk,

z Errol Flynnom in Olivio Havilland

V kino „MATICI“

*

Od 8.—11. februarja

Gospodar tuje hiše,

komedija s Hans Moserjem.

Od 12.—14. februarja

Boginja Konga,

film iz afriške džungle z Ann Sothern in John Carrollom

V kino „SLOGI“

Filmi

ki jih NE MORETE ta teden videti v Ljubljani:

POD SVOBODNIM SONCEM,

ker tega Finžgarjevega romana do danes še niso filmali.

LJUBLJANA — NI VEČ ZASPANA, ker hodi spat po novem še uro prej, kot sicer.

MAKARONI Z ENOTNO LUKNJO, ker še ni določeno, kako velike naj bi bile luknje.